

[Lone Dybkjær]

skulle tro, at der ikke var foregået noget som helst arbejde i foråret, udtalelser, som er klart forskellige fra alle mulige eventuelle eller ikke-eventuelle aftaler. Der er simpelt hen tale om et aftalebrud, og jeg hentyder ikke til SF eller VS.

Det er afgørende at skaffe nogle midler fra landbruget, som kanaliseres til landbruget. Afgiftsmetoden er en af måderne at gøre det på. Men når hr. Gade siger, at vi skal starte, vil jeg gerne vide på hvad. Hvor er det, vi vil hen? Det kan godt være, at vi skal tage 10 pct., men hvad er det en start på? Skal vi op på 40 pct. eller 50 pct.? Jeg synes, vi skal tage en diskussion om det og om, hvilken struktur der vil komme ud af det, og så kan vi se, om vi er enige om det. Det er ikke nok bare at sige 10 pct. uden at ane, hvor vi vil hen; så er det rent fiskalt. Det er også muligt, at vi skal den vej, men lad os så lade være med at bilde os selv ind, at det har en styringseffekt; det har det ikke.

(Kort bemærkning).

Gade (SF):

Starten består i at introducere afgiften. Mit parti tror, at vi kan lave styrende afgifter, mit parti tror, det ville være fornuftigt at klare overskudsproduktionen i EF ved en kombination af lavere kornpriser og afgifter. Det tror vi er det miljømæssigt rigtige, og det går vi ind for, men det er ikke det, der er til behandling her, det er en afgift på 50 øre.

Anne Grete Holmsgård (VS):

Det kan godt være, I synes, det er lidt komisk, men jeg bliver nødt til at sige, at den radikale ordfører ikke må lade en eller anden form for vrede eller fornærmelse over en udtalelse fra en her ikke navngiven socialdemokrat være det, der får tingene til at koge op, for selv om vi har indgået en aftale mellem deltagerne i det såkaldte grønne flertal, må folk have lov til at sige, hvad de mener. Ellers får man pludselig en situation, hvor aftaler baster og binder én fuldstændig urimeligt, og det tror jeg i virkeligheden heller ikke at fru Lone Dybkjær vil være med til, når hun tænker lidt nærmere over det. Jeg tror, at også hun gerne vil, at hendes partifæller har frihed til at udtale sig, som de mener det er rigtigt, uanset at der er indgået aftaler om enkeltelementer herinde.

Fru Lone Dybkjær spurgte: er det penge, er det styring, eller er det en straffeaktion, I vil have? Vi vil selvfølgelig gerne have nogle penge til at finansiere opbevaringsanlæggene. For det andet vil vi gerne have starten på et styringsmiddel. For det tredje vil vi da ikke have nogen straffeaktion – det er fuldstændig tåbeligt. Det, vi gerne vil have, er selvfølgelig, at kunstgødningen, som vi alle sammen gang på gang har sagt i virkeligheden er den største forureningsfaktor, når det gælder grundvandsforureningen med nitrat, ikke skal glemmes, fordi der nu er gået 5 måneder, siden vi diskuterede NPO, for så har vi tabt en stor del af slaget, og vi har også været illoyale over for os selv, for vi stod alle sammen flere gange her i salen og sagde: den del, vi nu har vedtaget, er kun et hjørne; det store og tunge problem er kunstgødningen, og det skal op igen til efteråret. Det skal selvfølgelig op, og det er naturligt at tage det op samtidig med, at ministeren kommer med et udspil til en finansieringsordning for opbevaringsanlæggene inden for landbruget. Derfor kommer det selvfølgelig op i dag, og derfor er det fuldstændig fjollet, hvis alle mulige trakasserier får det skudt ud på en sidelinje, for så er det i virkeligheden politisk svindel, vi laver i forhold til det, vi alle sammen sagde – måske ikke lige med de samme ord, men i virkeligheden med temmelig ens indhold – da vi havde debatten i foråret.

Miljøministeren sagde angående biogasanlæg, at det er muligt for de enkelte landmænd at slutte sig sammen. Ja, det er det, men der foreligger jo ikke nogen opfordring til, at man skal gøre det, og der foreligger heller ikke noget pres på landmændene til at gøre det, for de får ikke nogen som helst større støtte ved at gøre det; det kunne f.eks. være motiveringen. Jeg mener, det ville være en model, hvorefter reglen er biogasudnyttelse, undtagelsen er individuelle anlæg, men der kan være brug for individuelle anlæg, fordi der er store dele af landet, hvor det simpelt hen er for dyrt eller uhensigtsmæssigt at anvende naturgødningen i et kollektivt biogasanlæg, fordi der er for langt mellem de enkelte brug. Men der er også meget store dele af landet, hvor brugene ligger så tæt, at det er oplagt at anvende biogas, og den proces fremmer man, hvis man f.eks. opbygger sit lovforslag på en sådan måde, at hovedreglen bliver biogasudnyttelse, hvorefter vi kan